

Γερά κρατώ τὰ φύλλα, ν' ἀνοίξω δὲν τοιμῶ,
γερά κρατώ τὰ φύλλα καὶ κρῶθω τὸ φόβο μου.
Βαστώ, λαχταρῶ, βαστώ, φυλάγω
τὴν βστατὴ ἐλπίδα μου — τὴν ἀγάπη μου.

Τὸ χάος τὸ τυπλὸ γελώντας φωνάζει:
θὰ πεθάνεις στὰ δεσμά, — φύγε, φύγε!
νιώθεις τὴν εὐτυχία, εἶσαι μόνη,
στὴν ἀνεξαρτησία βρίσκεται ἡ εὐτυχία, —
μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη.
Λοχίζω νὰ κρῶνω, λέω μιά προσευχή,
Μόλις μορῶ νὰ πῶ μιά προσευχὴν ἀγάπης...
τὰ χέρια νιώθω ἀδύνατα, τὴ μάχη ἐγκατα-
λείπω,
τὰ χέρια νιώθω ἀδύνατα.... Θ' ἀνοίξω!

Ἰβάν Μπουόβιν (1870—1953)

Τὸ ἤρημο βλέμμα σου

Τὸ ἤρημο τὸ βλέμμα σου, ὅμοια μὲ βλέμμα
ἐλαφιοῦ
καὶ κάθε τι ποὺ σ' αὐτὸ τόσο τρυφερά ἀγά-
πησα,
δὲν τὸ 'χω μέχρι τώρα στὴ λύπη μου ξεχάσει,
μὰ κιόλας ἡ εἰκόνα σου χάνεται σὰ σ' ὀμίχλη.

Κι ἡ ὄρα θὰ ῥθει, ποὺ ἡ λύπη θὰ σθῆσει,
καὶ θὰ σθῆσει τ' ὄνειρο τῆς ἀνάμνησης,
τότε ποὺ δὲ θὰ ὑπάρχει πιά χαρὰ ἢ πόνος,
μὰ μόνο τὸ αἶσθημα πὼς ὄλα 'ναι μακρινὰ
καὶ ξεχασμένα.

Καὶ λουλούδια καὶ μέλισσες

Καὶ λουλούδια καὶ μέλισσες καὶ χόρτα καὶ
στάχνα,
κι ὁ γαλάζιος οὐρανὸς κι' ἡ κάψα τοῦ με-
σημεριοῦ...
Ἡ ὄρα θὰ φθάσει κι ὁ Κύριος τὸν ἄσπτον
νὸς θὲ νὰ ρωτήσῃ:
«Ἦσαν ἄραγε εὐτυχισμένοι στὴ γῆϊνὴ ζωὴ
σου;»

Καὶ θὰ ξεχάσω τὸ πᾶν — θὰ σκέπτομαι μόνο
αὐτὰ δῶ
τὰ χαμψία μονοπάτια μέσα στὸ γρασιδί καὶ
τὰ στάχνα—
κι ἀπ' τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς δὲ θὰ μορῶ ν'
ἀπαντήσω,
στὰ σπλαχνικά Του γόνατα γυρμένοις.

Βαλέρι Μπριούσωφ (1873—1924)

Στὸν ποιητῆ

Πρέπει νάσαι περήφανος, σὰ σημαία
πρέπει νάσαι κοφτερός, σὰ σπαθί
σὰν τοῦ Δάντη, ἀπὸ τὴ μέσα τους φλόγα
πρέπει τὰ μάγουλά σου νὰ καίην.

Σὲ ὄλα νάσαι ψυχρὸς μάργος,
σ' ὄλα τὸ βλέμμα νὰ γυρνᾷς.

Κι' ἄς εἶν' ἡ ἀρετὴ σου —
ἀπόφαση ν' ἀνέβεις στὴν πυρὰ.

Μπορεῖ τὸ κάθε τι νάσαι 'να μέσο
γιά στίχους ζωηροὺς μελωδικούς,
κι' ἀπ' τὴν ἀφρόντιστή σου νιότη κιόλας
ζῆτα τῶν λέξεων τοὺς συνδυασμούς.

Σὲ στιγμὲς ἐρωτικῶν σφιχταγκάλιων
προσπάθα ψυχραίματος νὰ μένεις,
καὶ σ' ὄρες ἀνελέτητης ἀγωνίας
δόξαζε τὸν πόνο ποὺ τρελαίνει.

Στοῦ προῖνοῦ τὰ ὄνειρα καὶ τῆς νυκτὸς τὰ
δύθη
ν' ἀδράξεις τι λέει ψιθυριστὰ ἡ Μοῖρα,
καὶ νὰ θυμάσαι: ἀπ' τὰ δάθη τῶν αἰώνων
μ' ἀγκάθια εἶναι πλεγμένο τὸ στεφάνι τοῦ
ποιητῆ τ' ἀγαπημένο.

Μιχαὴλ Κουζμίν (1875—1936)

“ὦ, νὰ σὲ ξεχάσουν

“ὦ, νὰ σὲ ξεχάσουν — τι χαρὰ!
τι ἀπέραντο στὰ περασμένα λάμπει φῶς —
ἔτσι μετὰ τὸ καλοκαίρι — ὁ λαμπερὸς χει-
μῶνας:
ἀκόμη θυμάσαι τὸν ἥλιο — κι' ἄς μὴν τὸν
βλέπεις πιά.

“Ἐνα λουλούδι ξεραμένο, μιά δέσμη γραμ-
ματα ἐρωτικά,
χαμόγελα μυτιῶν, δυὸ ἀντάμωσες εὐτυχι-
σιμένες, —
κι ἄς εἶναι τώρα πιά λασπερὸς καὶ σκοτει-
νὸς ὁ δρόμος,
ἔχεις βαδίσει σὺ τὴν ἀνοιξὴ στὶς προαινάδες.

“Ἄχ, κι' ἄλλο ὑπάρχει, μάθημα γιὰ τὸν αἰ-
σθησιακό,
κι ἄλλο στρατὶ ὑπάρχει — ἔρημο καὶ πλατό.
“ὦ, νὰ σὲ ξεχάσουν — τι χαρὰ!
Μὰ νὰ μὴ σ' ἀγαποῦν — νὰ ἡ μοῖρα ἢ πιὸ
πικρὴ.

μετάφρ. Ἄντ. Ἡ. Σακελλαρίου

ΟΣΤΡΑΚΑ

☆

ΔΙΟΝΤΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΑΠ' ΤΟ ΝΕΡΟ

ΚΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΤΡΑ
